

Božićni izveštaj 2007.

Dragi prijatelji životinja,

za vreme jedne večere sa prijateljima kod nas u azilu, zazvonio je telefon. Neko je na obodu grada pronašao džak pun štenaca. Odmah je jedan od naših radnika otišao i doneo nam za nas, nažalost, uobičajeno iznenađenje: Tu je bilo šest majušnih štenaca, tek rođenih i odmah bačenih. Tiho cvileći šćućurili su se u plastičnoj kesi.

Tako mali, tek rođeni psi imaju malo šanse da prežive u plastičnoj kesi . Pored našeg ostalog posla skoro da nije moguće da se odgaje tako zahtevne životinjice (redovno i često hranjenje na cuclu, ...). Na sreću jedna od naših gošći iz Bečeja ponela ih je kući. Tamo su se njena skoro odrasla deca brinula o mališanima sa puno ljubavi i odgajili

Mala Asja – svečano ukrašena

su ih svo šestoro. Kad se pomisli na to da su bili tek rođeni, onda je to zaista veliki uspeh vredan hvale.

Ponovni prijateljski susret se onda desio na otvaranju prihvatilišta u Bečeju. Deca su donela svoje spasene štence i ukrasili ih mašnjama na oduševljenje gostiju.

Hrabro i veselo je šest mališana trčkalo po dvorištu. Nadam se da će svi pronaći dobar dom...!

Rad u novom prihvatilištu u Bečeju se posle inače teškog početka sada dobro odvija.

Panda, majušni brat male Asje

A sad o medvedima: Možda se još sećate. U leto 2004. napravili smo naš prvi prostor za medveda Mišu u Stajićevu.

Ovo je prouzrokovalo neke promene u pogledu držanja medveda u Srbiji. Iznenada je mučno držanje medveda u malim kavezima i kod nas postalo tema. Od tada su nam se javljali – neki mali privatni – zoološki vrtovi, jer su hteli da im pomognemo da naprave ispravne prostore za medvede. Radujemo se što je i u ovoj oblasti došlo do procesa promene mišljenje.

Zahvaljujući posebnim „prilozima za medvede“ mogli smo prošle godine da za par medveda, Jasnu i Balua, u zoološkom vrtu u Kolutu da izgradimo lep veliki prostor, a da ovog leta preuzmemo troškove za građevinski materijal za sledeći prostor u zoološkom vrtu u Indiji.

Tamo neće samo, kako je prvobitno planirano, oba mrka medveda dobiti smeštaj, već i dva azijska medveda.

Par mrkih medveda će najpre biti preseljena u Kolut.

Bazen u novom prostoru u Indiji se uzbuđeno koristi.

Na obe informacione večeri u Badenu i Bazelu su se dva donatora spontano odlučila da daju prilog za još jedan prostor. Srdačno se zahvaljujem! S obzirom na to da u Kolutu ima mesta za još jedan veliki prostor, možemo oba mrka medveda da preselimo u Kolut, sigurno najlepší srpski zoološki vrt.

Nedavno se javio zoološki vrt iz Palića, koji hoće da potpuno renovira prostor i da za sve životinje napravi velike kaveze. S obzirom na to da i tamo imaju manjak prostora, jedna stara medvedica je „višak“. Nakon što smo potražili savet jednog stručnjaka za medvede iz Engleske, razmišljamo, da li bismo mogli da je spojimo sa kolutskim parom mrkih medveda. Time bismo već 8 medveda pomogli da imaju bolji život.

Da bismo sprečili da se medvedi razmnožavaju, kastrirali smo nedavno dva mužjaka. Svetsko društvo za zaštitu životinja (WSPA) nam je za to preporučila jednog iskusnog veterinara. To su bila prva dva medveda koja su uopšte kastrirana u Srbiji. Jedan televizijski tim je snimao događaj, i veoma se nadamo da će od toga proisteći signalno dejstvo.

Dr. J. Šmit,
WSPA iz
Londona i dr. E.
Muc za vreme
kastiranja
Balua.

Tragedija medveda i drugih divljih životinja koje se drže u zoološkim vrtovima je naime još uvek velika. Pre svega u zoološkom vrtu u Beogradu se životinje svih vrsta stalno razmnožavaju i prodaju ljudima i institucijama u Srbiji i u Svetu, koji nemaju nikakva znanja i mogućnosti takve – često velike – divlje životinje da ispravno drže. Tako većina vegetira u jadnim uslovima, a to da jedva nekome smeta.

Nadamo se da su ove prve kastracije medveda mali temelj i da će prouzrokovati dalje napretke u zaštiti životinja u zoološkim vrtovima . Šta bi smo radili sa silnim potomstvom nesterilisanih medveda ?

Gde sa njima ? Nemoguće ih je vratiti u prirodu a nije humano držati ih u malom prostoru kao što sada žive njihovi roditelji. Kada smo krajem septembra otišli na otvaranje prostora za medvede u Indiji, upala nam je u oči na jednoj raskrsnici mršava, bela kujica, koja se zbunjeno ljuljala. Nismo mogli ništa drugo, nego da se zaustavimo i pokušamo da je namamimo. Puna straha, mršavog repića podvijenog među nogama, konačno je pustila da je podignemo u auto. Tamo smo joj dali da jede i pije. Ipak, poluizgladnela Sneška najpre nije uopšte mogla da jede. Nesigurno se skupila pored punih posuda. Tek kod kuće, u azilu, počela je polako da dolazi sebi.

Potpuno izgladnela Sneška nedugo posle njenog spasavanja.

U međuvremenu se Sneška dobro ugojila i postala je već puna poverenja. Lepo je videti kako je procvetala.

Ipak, svaki put me nešto probode, jer u ovoj zemlji ima stotine, hiljade takvih kao što je Sneška, koji nikada ne budu spašeni i sami i polako umiru.

Kod naših konja je dugo bio mir sve dok nismo iznenada počeli da dobijamo poslednje godine jedan hitni slučaj za drugim i naše štale su se punile. Hvala bogu mogli smo uz pomoć namenskih donacija i jednoj akciji da dva konja odvedemo u Švajcarsku, gde će moći da ostanu do kraja života na divnim mestima. Sledeća dva konja smo poklonila na takođe divna mesta kod jednog nemačkog bračnog para zaštitnika životinja koji žive u Mađarskoj. Tako Lasta i Drina žive na oko 2 sata kolima odavde udaljene srpsko – mađarske granice.

Vitez (levo) koji je imao veliku sreću
i

Širkana (desno)
uživa u novom domu
u Švajcarskoj.

S druge strane smo morali da uzmemo četiri konja poslednjih meseci. Peti je došao pre dva dana. Rečeno mi je da je jedna kobila u romskoj četvrti teško povređena. Htela sam da je vidim i najdublje sam se šokirala. Ona je bila prepuna rana (od udaraca), i puluizgladnela i jedva je mogla da stoji na nogama. Praznim očima i duboko pognute glave premeštala se stalno sa noge na nogu.

Šanja, zlostavljana i izgladnela.

Stanje ove nesrećne kobile je dovelo do toga da nam iz glave brzo iščile misli na naše prepune štale i kratke finansije i ja sam pristala da je kupimo.

Tako nam je uvek na frontu: U direktnoj konfrontaciji sa bedom svake pojedninačne životinje NE MOŽE se jednostavno reći NE. Istovremeno zna da se isto dešava svuda naokolo. Još uvek gladuje puno konja i isto toliko umire...

Iako se još i danas dešavaju neverovatni užasi, u međuvremenu bar postoji javnost koja to kritikuje. Mučenja životinja se sve više prikazuju i mediji izveštavaju o tome. Tako su novine „Kurir“ ovog leta pisale o jednom selu

gde su psi na najbrutalnije načine zlostavljani. Uz slike jednog psa, kroz čiji je stomak provučena žica, stoji:

Za kaj želela bih kratko da vas izvestim o azilu u Budisavi.

Pre 4 godine smo pomogli zaštitnici životinja Zorici pri evakuaciji oko 90 pasa iz beogradskog centra grada. Na jednom salašu u blizini nas ogradili smo joj prostore i sagradili kućice za pse.

S obzirom na to da smo tada već bili na izmaku finansijskih sredstava, morala je Zorica da se potruži da nađe pomoć negde drugde. To joj je zapanjujuće uspelo.

Azil Budisava

Od 90 pasa je u međuvremenu postalo 220, što ne iznenađuje, jer uvek iznova dolaze hitni slučajevi, a udomljavanje je kao što se zna veoma ograničeno u ovoj zemlji. Pored sterilizacije/kastracije mi njoj pomažemo i

ako joj zafali hrana, građevinski materijal itd. Ali inače, Zorica je dobar primer za to kako neko može da se trudi i uspe. Uvek pronalazi mlade ljude, koji hoće da pomognu i važno je dati im mogućnost da budu aktivni.

Tako će mo i mi Božić ponovo slaviti sa nekoliko stotine dece i životinja. I Zrenjanin i Bečej će nam se priključiti i za Božić misliti na životinje, mrtve i žive, ali koje često pate.

Želimo vam prijatne praznične dane i sve najbolje u novoj godini. I zahvaljujemo vam se od sveg srca za vašu vernu i velikodušnu podršku bez koje naš važan rad uopšte ne bismo mogli da sprovodimo.

Srdačni pozdravi,

M. Bukner

Ja se već radujem sledećem letu.